

Intrând în sala de mese, am ezitat.

Michel putea acum să apară în orice moment să-și ia mobilul (dar oricum, după ce făcusem câțiva pași înainte și înapoi mă oprisem, văzând că încă nu venise: la masa noastră nu erau decât Claire, Babette și Serge).

Am făcut repede un pas într-o parte, ajungând astfel în spatele unui palmier înalt. M-am uitat printre frunze, însă nu mi s-a părut că m-ar fi văzut.

De departe, cel mai bine era să-l aștept pe Michel aici, mi-am zis. Aici în hol, sau la garderobă; și mai bine ar fi fost, desigur, afară în grădină. Da, trebuia să mă duc în grădină, așa puteam să ies puțin în întâmpinarea lui și să-i dau telefonul acolo, fără să fiu stânjenit de privirile și eventualele întrebări ale mamei, unchiului și mătușii lui.

M-am întors și, trecând pe lângă fata de la pupitru, am ieșit afară. Nu-mi făcusem nici un plan. Ar fi trebuit să-i spun ceva fiului meu. Dar ce? Am decis să aștept mai întâi să văd dacă avea să vină el cu ceva – am să fiu foarte atent la ochii lui, mi-am propus, la ochii lui sinceri care niciodată nu fuseseră capabili să mintă.

Am apucat-o pe cărarea cu torțe electrice și apoi, la fel ca mai devreme, am luat-o la stânga. Mai mult ca sigur Michel avea să urmeze aceeași rută ca noi, trecând pe podețul de vizavi de cafenea. Ce-i drept, mai era o intrare în parc, de fapt, intrarea principală, dar atunci ar fi trebuit să străbată o distanță mai mare cu bicicleta prin întuneric.

Când am ajuns la podeț, m-am oprit și m-am uitat în jur. Nu era nimeni. Din lumina torțelor nu mai rămăsese

aici decât o strălucire gălbuie vagă, nu mai puternică decât lumina câtorva lumânări.

Întunericul avea și un avantaj. Neputând să ne vedem unul altuia ochii, poate că Michel ar fi fost mai tentat să spună adevărul.

Și-apoi? Ce-aveam să fac cu acel „adevăr“? Mi-am dus mâinile la față și m-am frecat la ochi. În orice caz, trebuia să-mi recapăt de îndată luciditatea. Mi-am făcut o mână căuș la gură, am expirat și am mirosit. Da, respirația îmi mirosea a băutură, a bere și vin, însă în total băusem până atunci mai puțin de cinci pahare, după calculele mele. Tocmai îmi propusesem să mă abțin în seara asta, nu voiam să-i dau ocazia lui Serge să punteze pe seama inerției mele – mă cunoșteam, știam că o seară la restaurant presupunea și o anumită stare de suspans, limitată în timp, și că în urma ei aveam să fiu vlăguit, nemaiputând să-i dau replica atunci când ar aduce din nou vorba despre copiii noștri.

M-am uitat spre partea cealaltă a podețului și spre luminițele cafenelei din spatele tufișurilor, de peste stradă. Un tramvai a trecut prin stație fără să oprească, apoi s-a lăsat din nou liniștea.

— Grăbește-te! am spus eu tare.

Și exact acolo, în acel moment când mi-am auzit propria voce – am fost trezit de propria voce, s-ar putea spune mai exact –, am înțeles brusc ce-aveam de făcut.

Am scos mobilul lui Michel din buzunar și am ridicat clapeta.

Am apăsat pe *Arată*.

Am citit ambele mesaje: primul conținea un număr de telefon cu mențiunea că nu se lăsase nici un mesaj; în al doilea se spunea că același număr lăsase: „un mesaj nou“.

Am comparat orele de sub cele două mesaje. Între primul și al doilea nu trecuseră decât două minute. Amândouă se suprapuneau cu intervalul de-acum mai bine de un sfert de oră: momentul în care aici, în parc, puțin mai încolo, vorbisem la telefon cu fiul meu.

Am apăsat de două ori pe *Opțiuni*, apoi pe *Șterge*.

Apoi am introdus numărul mesageriei vocale.

Când Michel o să-și recapete mobilul, pe ecran n-o să se vadă de îndată că au fost apeluri pierdute, mă gândeam eu, de aceea n-avea nici un motiv să-și consulte mesageria vocală – cel puțin, deocamdată.

— *Yo!* am auzit după ce vocea familiară a doamnei de la mesageria vocală anunțase existența unui mesaj nou (și a altora două, vechi). *Yo*, mă suni odată înapoi sau ce faci?

Yo! Acum vreo jumătate de an, Beau adoptase un look afro-american, cu căciulă New York Yankees și limbaj adecvat. Fusese adus aici din Africa și, până nu demult, vorbise întotdeauna o neerlandeză cultivată, îngrijită, nu cea vorbită de oamenii obișnuiți, ci neerlandeza cercurilor frecventate de fratele meu și soția lui: chipurile, fără accent, însă de fapt cu accentul recognoscibil dintr-o mie al elitei; neerlandeza pe care o auzai pe terenul de tenis și în cantina clubului de hockey.

Probabil că într-o zi Beau, uitându-se în oglindă, a decis că Africa e sinonim cu „amărât” și „nevoiaș”. Însă, în ciuda neerlandezei lui îngrijite, nici neerlandez n-avea s-ajungă vreodată. Așa că e absolut explicabil că și-a căutat identitatea în altă parte, de partea cealaltă a Oceanului Atlantic, în suburbiile negre din New York și Los Angeles.

Totuși, chiar de la bun început, am văzut în gestul ăsta ceva ce mi-a displicut. Era același lucru care îmi displicuse

dintotdeauna la fiul adoptiv al fratelui meu: aura lui de sfințenie, ca s-o numim așa, viclenia cu care exploata faptul că era altfel decât părinții lui adoptivi, fratele lui adoptiv, sora lui adoptivă și vărul lui adoptiv.

Mai demult, când era încă mic, se cățara mult mai des decât Rick și Valerie în poala „mamei“ – de multe ori, cu ochii în lacrimi. Atunci Babette îl mângâia pe căpșorul negru și îi spunea vorbe de alinare, în timp ce se uita în jur să-l caute pe cel vinovat de tristețea lui Beau.

Aproape întotdeauna găsea vinovatul pe-aproape.

— Ce-a pățit Beau? îl întreba ea pe un ton de reproș pe fiul ei biologic.

— Nimic, mamă, l-am auzit spunând odată pe Rick. Doar m-am uitat la el.

— De fapt, ești pur și simplu rasist, spusese Claire când îi mărturisisem antipatia față de Beau.

— Nicidecum! am spus eu. Aș fi rasist dacă boțul ăla ipocrit mi-ar fi simpatic doar pentru culoarea pielii și originea lui. Discriminare pozitivă. Aș fi rasist abia atunci când ipocrizia nepotului nostru adoptiv m-ar face să trag concluzii despre Africa în general și Burkina Faso în special.

— Am glumit, a spus Claire.

A apărut o bicicletă pe podeț. O bicicletă cu far. Nu puteam să-l văd pe cel care o călărea decât ca pe o siluetă, însă mi-aș recunoaște fiul și dintr-o mie, chiar și pe întuneric. Felul în care stă aplecat peste ghidon, ca un ciclist de curse, nonșalanța suplă cu care își lasă bicicleta să se balanseze de la stânga la dreapta în timp ce corpul lui abia dacă se mișcă: atitudinea și mișcărilor acestea sunt... ale unui animal de pradă. Gândul îmi trecuse prin cap fără să mă

pot împotrivi. Vrusesem să spun – vrusesem să gândesc: „ale unui atlet“. Un sportiv.

Michel juca fotbal și tenis, iar acum o jumătate de an își făcuse abonament la o sală de sport. Nu fuma, consuma alcool cu foarte multă moderație și-și exprimase nu o dată disprețul față de droguri, fie ele ușoare sau puternice. Pe cei din clasa lui care consumau droguri ușoare îi numea „pămpălăi“, iar noi, Claire și cu mine, ne bucuram foarte tare să auzim asta. Ne bucuram pentru că aveam un fiu fără vreo problemă de comportament, care chiulea rar și-și făcea întotdeauna temele. Nu era un elev eminent, nu se omorâse niciodată cu școala, de fapt abia dacă făcea mai mult decât strictul necesar, însă pe de altă parte nu ne făcea niciodată probleme. Notele și situația școlară erau de cele mai multe ori „rezonabile“, doar la sport avea mereu 10.

— Mesaj vechi, a spus doamna de la mesageria vocală.

Abia acum mi-am dat seama că țineam în continuare la ureche mobilul lui Michel. Michel ajunsese la jumătatea podețului. M-am întors într-o parte, astfel că acum aveam podețul în spate, și am început să merg spre restaurant; orice-ar fi fost, trebuia să închid cât mai repede posibil și să bag mobilul înapoi în buzunar.

— Astă-seară e OK, s-a auzit vocea lui Rick. O facem astă-seară. Sună-mă. Ciao!

Apoi vocea doamnei de la mesageria vocală a anunțat ora și data la care fusese lăsat mesajul.

L-am auzit pe Michel în spatele meu; roțile bicicletei lui scârțâiau pe pietriș.

— Mesaj vechi, a spus ea încă o dată.

Michel se apropia de mine. Ce vedea? Un bărbat mergând agale prin parc? Cu un mobil la ureche? Sau îl vedea pe tatăl lui? Cu sau fără mobil?

— Bună, scumpule, am auzit în ureche vocea lui Claire exact în clipa în care fiul meu trecea pe lângă mine.

A mers până la cărarea cu pietriș iluminată și acolo s-a dat jos de pe bicicletă. S-a uitat rapid în jur, apoi s-a îndreptat spre rastelul de biciclete aflat în stânga intrării.

— Ajung acasă peste o oră. Tata și cu mine mergem la șapte la restaurant și am să fac în așa fel încât să nu ne întoarcem acasă mai devreme de douăsprezece. Deci, astă-seară trebuie s-o faceți. Tata nu știe absolut nimic și așa vreau să rămână. Pa, scumpule! Pe curând. Pucic.

Michel pusese lacătul la bicicletă și acum se îndrepta spre intrarea restaurantului. Doamna de la mesageria vocală menționase data (astăzi) și ora (două după-amiază) înregistrării acestui ultim mesaj.

„Tata nu știe absolut nimic.“

— Michel! am strigat eu.

Am băgat repede mobilul în buzunar. El s-a oprit și s-a uitat în jur. Am făcut cu mâna.

„Și așa vreau să rămână.“

Fiul meu venea spre mine pe cărarea cu pietriș. Am ajuns exact în același moment la capătul cărării. Aici era îngrozitor de multă lumină. Dar poate că o să am nevoie de lumina asta multă, mi-am zis.

— Salut, a spus el.

Avea pe cap căciula neagră Nike, la gât îi atârnavă căștile, firul se pierdea în gulerul sacoului. Era un sacou matlasat verde, marca Dolce & Gabbana, pe care îl cumpăraseră din propriii lui bani pentru haine. Pentru șosete și chiloți nu mai rămăseseră bani.

— Bună, băiețe! am spus eu. Mi-am zis să îți vin un pic în întâmpinare.